בית משפט לענייני משפחה בצפת

תלה"מ 20-04-27487 ב' .נ.' ב'
תלה"מ 20-07-20671

תיק חיצוני:

בפני כבוד השופטת, סגנית הנשיא אביבית נחמיאס

תובע פלוני

ע"י ב"כ עו"ד אמיר בר לב

נגד

נתבעת אלמונית

ע"י ב"כ עו"ד גבי אלמשעלי

פסק דין

לפני תובענות להפחתת מזונות ולהרחבת זמני שהות, לאחר שאלה נקבעו בפס"ד כשנה לפני שהוגשו התובענות שבכותרת.

תמצית העובדות הצריכות לעניין:

1. התובעת והנתבע נישאו זל"ז כדמו"י ביום 13.**.** לאחר מספר חודשי היכרות. מנישואיהם נולדו הקטינים ל' בן כשמונה שנים וע' כיום בת כחמש וחצי שנים.
2. במהלך נישואיהם התגוררו הצדדים ביחידת דיור בבית הורי האם במושב **** מערכת היחסים של הצדדים התאפיינה בעליות מורדות ומחלוקות אשר החריפו לאחר לידת הקטינה ע'. בחודש ינואר 2017 עזב האב את בית המגורים. ביום 22.01.18 הצדדים התגרשו בג"פ. לאחר הפרידה, האב עבר להתגורר ב******.
3. פס"ד בתביעת המזונות (תלה"מ 17-04-139611) ניתן בהסכמה ביום 07.05.19.
4. פס"ד מנומק בעניין הסדר ההורות וחלוקת זמני השהות (17-03-53952, תלה"מ 17-05-17696) – ניתן ביום 20.08.19, לאחר שנוהל הליך הוכחות, במסגרתו נדחתה תביעת האב לקביעת משמורת משותפת.
5. ביום 24.03.20 הגיש האב תביעה לשינוי זמני שהות (תלה"מ 20-03-44945), ותביעה להפחתת מזונות (תלה"מ 20-04-27487). התביעה להרחבת זמני השהות נמחקה לבקשתו (ר' פרוטוקול הדיון מיום 01.07.20).

6. ביום 08.07.20 הגיש האב תביעה נוספת לשינוי זמני שהות (תלה"מ 20-07-20671).

לאחר בחינת מכלול כתבי הטענות, לאחר עיון בדיווחי העו"ס ולאחר ששמעתי את הצדדים, שוכנעתי כי דין התביעות להידחות.

<u>הרחבת זמני השהות (תלה"מ 20-07-20671):</u>

7. כלל ידוע הוא כי פס"ד בעניין הסדרי הורות, איננו מהווה מעשה בי"ד. יחד עם זאת, אין משמעות הדברים כי בכל עת ניתן להביאו מחדש לבחינה שיפוטית.
8. סעיף 74 לחוק הכשרות המשפטית והאפוטרופסות, תשכ"ב-1962 קובע, כי "בית המשפט רשאי לשנות או לבטל החלטותיו לפי חוק זה אם נשתנו הנסיבות או נתגלו עובדות נוספות לאחר שנתן החלטתו".
9. מטעם זה נקבע כי "ההלכה הפסוקה מימים ימימה שענייני המשמורת והמזונות של קטינים לעולם אינם בגדר מעשי-בית-דין, אלא עם כל שינוי בנסיבות צומחת להם עילת תביעה לשינוי הפסיקה הקודמת". (ע"א 217/75 **לוי נ' נחול** פ"ד כט (2) 309, 310). בפסק הדין נקבע כי חרף הסמכות לשנות מהחלטות קודמות, "חייב בית המשפט, בטרם ישנה או יבטל החלטותיו הקודמות, להיווכח תחילה שאמנם הצמיח השינוי או הגילוי החדש עילת תביעה חדשה: לאמור, שיש בשינוי או בגילוי כדי ליצור מצב חדש המחייב פעולה שיפוטית חדשה. הסמכות האמורה בסעיף 74 לחוק אינה מוקנית לבית המשפט כדי שיישב כערכאת ערעור על עצמו; לשם כך נתונה הסמכות בידי בית המשפט שלערעור". בדיון הנוסף בפרשת נחול (דנ 17/75 **נחול נ' לוי** , פ"ד ל (2) 113) נקבעו התנאים הנדרשים לבחינה מחודשת: "הראשון - השתנות הנסיבות לאחר מתן ההחלטה הקודמת של בית-המשפט...התנאי השני: התגלות "עובדות נוספות" מאז מתן החלטתו הקודמת". על התובע, אם כן, להוכיח שני תנאים אלה, כתנאי להתדיינות שיפוטית חוזרת.
10. השיקולים התומכים בהתדיינות חוזרת הינם זכות הגישה לערכאות ועיקרון הצדק ולפיו שינוי הנסיבות הופך את המשך אכיפת פסק הדין לבלתי צודקת. כנגד שיקולים אלה עומדים שיקולים כבדי משקל - חלקם מערכתיים (ונוגעים להכבדה על עבודת בית המשפט ורשויות הרווחה שמעורבותם נדרשת בתיקים מסוג זה, ולעקרון סופיות הדיון), וחלקם שיקולים הנוגעים לבעלי הדין, וביניהם שיקולים הנוגעים לזכויותיו של ההורה השני שנדרש לנהל פעם נוספת הליך משפטי שכבר הוכרע, על כל המשתמע מכך (הן בהיבט של הצורך להגן ולהצדיק פעם נוספת את הורותו ותפקודו ההורי, והן מבחינת עלויות), חשש מפגיעה בקטינים שפעמים רבות טובתם נפגעת מעצם קיומו של הליך שיפוטי בעניינם, והצורך בשמירה על היציבות המשפחתית ומניעת טלטלה משפחתית נוספת שהיא מנת חלקה של כל משפחה הבאה לפתחו של בית משפט זה (ר' הפסיקה שצוטטה בהרחבה בתלה"מ (משפחה נצרת) 17-05-22342 **ל.ט נ' ר.ע** 23.07.2017, שם

תיק חיצוני:

ציטט חברי כב' השופט הבכיר אסף זגורי את הגישות השונות בפסיקה אשר לדרישות לבחינה מחודשת של קביעת משמורת) ובתמ"ש (משפחה תל אביב-יפו) 15-07-37842 **א.ע נ' נ.ע** (19.02.2016).

11. כאשר התביעה הנוספת מוגשת כשנה לאחר שניתן פסק דין מנומק באותו עניין ממש, נראה כי יש מקום לדרוש רף גבוה במיוחד מההורה הטוען לשינוי נסיבות ולאכיפה בלתי צודקת של פסה"ד שניתן.

ובחזרה לענייננו -

12. בכל הנוגע להרחבת זמני השהות עיקר טענתו של האב היא כי הוא "אב מיטיב" ואין סיבה לא לקבוע חלוקת זמני שהות רחבים ואף שוויוניים, שכן נטיית הפסיקה היא לקבוע חלוקת זמני שהות זהים בין ההורים. בכל הכבוד אין בנימוקים אלה כדי להצדיק התדיינות חוזרת.

13. בענין זה אין לי אלא לחזור על נימוקי פסק הדין המקורי שניתן, שבתמצית היו כדלקמן:

א. תנאי מהותי לקיומה של משמורת משותפת אינו מתקיים: מגורי ההורים אינם סמוכים זה לזה. האב בחר להתגורר ביישוב המרוחק מרחק כ-45 דקות נסיעה (לכל הפחות) ממקום מגורי הקטינים, שם התגוררו בני הזוג עד לפרידה. במרחק זה קביעת משמורת משותפת ושלושה לילות לינה בבית האב (כדרישתו) תגזור על הילדים הרכים בשנים לחיות "על גלגלים", דבר העלול לפגוע בשגרת חייהם.

ב. על מנת שהילדים יתפסו את שני הבתים כבתים מרכזיים, יש לקבוע זמני שהות דומים או זהים בשני הבתים. במצב דברים זה חלוקה דומה של זמני השהות תגבה מהקטינים מחיר כבד.

ג. אף אם האב היה בוחר להתגורר בסמוך, שאר התנאים לקיומה של משמורת משותפת אינם מתקיימים, בראש ובראשונה נוכח מערכת היחסים העכורה ביניהם, התקשורת הלקויה, העדר שיתוף פעולה ביניהם והעדר יכולת לקבל החלטות משותפות בנוגע לקטינים, אפילו בעניינים פעוטים.

ד. הצדדים הופנו מספר רב של פעמים להדרכה הורית אשר הופסקה ע"י האב בשלבים מוקדמים ותדירות השתתפות האם בהליך הטיפולי אינה ברורות כלל.

14. מטעמים אלה, סברתי כי אין מקום לקבוע מיהו ההורה המשמורן, ובסעיף 50 לפסק הדין נקבע כי: "בנסיבות אלה, באיזון שבין הרצון להעניק לקטינים תחושה של בית עיקרי אשר תגרום ליציבות בחייהם במציאות של ויכוחים אינסופיים בין הוריהם, בשים לב להמלצות התסקיר בעניין זה, ומנגד – מתוך רצון להדגיש בפני האם כי האפוטרופסות והאחריות ההורית הן עניינים הנתונים לשני ההורים, אני קובעת כי ביתה של האם יהיה

תיק חיצוני:

הבית העיקרי בו ישהו הקטינים, ללא צורך בהגדרת המשמורת מעבר לכך". **הזוי! למה צריך לקבוע את אחד הבתים כבית עיקרי? למה זה תורם?**

15. שיקולים אלה שלא לקבוע זמני שהות שווים בין הצדדים, כוחם יפה אף היום, כפי שעולה היטב מדיווחי הרווחה (מיום 12.11.20, 06.12.20, 18.01.21, 18.03.21).

16. התרשמותי מהצדדים כפי שעולה היטב מהפרוטוקולים, הינה כי המתח בין הצדדים עדיין בעצימות גבוהה, הם דואגים בכל רגע ורגע ובכל עניין ועניין להזין את הקונפליקט ביניהם, מתנהלים בביטול מוחלט ובחוסר כבוד האחד כלפי השני. התנהלות לקויה זו פגעה בקטינים וממשיכה לפגוע בהם פגיעה קשה. לא אחת נדרש בית המשפט ליתן הוראות בבקשות לצווי הגנה ותוך כדי כתיבת שורות אלה, מנוהל הליך חדש שהוגש ע"י האישה בטענה להטרדות בלתי פוסקות מצידו של האב.

17. לנימוקים שעמדו בבסיס פסק הדין המפורט שניתן, יש להוסיף את הדברים הבאים:

א. דיווחי העו"ס מעידים על המשך עצימות גבוהה של הקונפליקט ההורי, דבר שפוגע בקטינים והביאם למצוקה רגשית קשה ביותר, בעיקר של הקטין ל'.

ב. העו"ס לסדרי דין בשיתוף עם עו"ס לחוק הנוער המליצו על הותרת זמני השהות כפי שהם כיום. לא מצאתי כל נימוק המצדיק סטייה מהמלצות גורמי הרווחה.

ג. האב טוען שהוא חי בחרפת רעב של ממש, זקוק לסלי מזון ומקבל עזרה קבועה מחברתו, מאמו, מגורמי רווחה ומגורמים שונים נוספים. במצב זה לא ברור כיצד מבקש להרחיב את זמני השהות באופן שוויוני וכיצד יוכל לכלכל את ילדיו ככל שהיתה נקבעת חלוקת זמני שהות זהה כפי שביקש.

ד. האב סירב לכל הדרכה הורית (בין היתר, ר' החלטה מיום 27.10.20 בפרוטוקול הדיון) ונראה כי הודעותיו בעניין זה לבית המשפט (ר' למשל הודעה מיום 20.01.21) מקורן בעצה טובה שקיבל מבא כוחו, ולא מהבנה של הצורך האמיתי בקבלת הדרכה כאמור.

ה. הצורך בהליך טיפול משפחתי, הכולל הדרכה הורית לשם שיפור התקשורת בין ההורים, ותיאום אופן חינוכם וגידולם מתחדד נוכח הדיכוטומיה המוחלטת בה חיים הקטינים שמחד פוקדים מוסדות חינוך דתיים ומנהלים בבית האם אורח חיים דתי-מסורתי, ומאידך בבית האב הם מחללים שבת, ומהדיווח עולה כי הקטין עצמו נמנע מלאכול בשר בבית האב שכן אין לו בטחון בכשרות המזון שם (ר' דיווח העו"ס שנסרק ביום 18.03.21).

ו. כאשר הקטינים בגילאים כה צעירים, קביעה של זמני שהות שווים בבתים המנהלים אורח חיים מנוגד, ובחוסר תקשורת וכבוד כלפי הצד האחר, עלולה להחריף את קונפליקט הנאמנויות בו הם מצויים.

ז. לכל אלה, יש להוסיף את העלויות הכרוכות בהסעת הקטינים ממקום מגורי האם (מושב ******) למקום מגורי האב (******), הוצאות שאינן מבוטלות (כפי שהאב חוזר וטוען פעם אחר פעם), ואף מטעם זה נראה כי הרחבת זמני השהות המשליכה על נטל ההסעות, יש בה כדי להוסיף על המתח הרב והמחלוקות האינסופיות בין הצדדים.

18. השיקול המכריע הינו טובתם של הקטינים. כפי שפורט לעיל, זו נפגעת מעצם קיומו של ההליך הנוכחי שמזין את הקונפליקט, ואשר מוטב היה שלא היה מוגש כלל. לגופו של עניין שוכנעתי כי שינוי במצב הנוכחי והרחבת זמני השהות אינה עולה בקנה אחד עם טובתם.

19. הגשת תביעה לשינוי זמני שהות שנה לאחר שניתן פס"ד מנומק באותו עניין, כאשר לא הוכח כל שינוי נסיבות המצדיק בחינה מחודשת, מהווה נסיון לשנות את תוצאותיו של ההליך שלא בדרך של ערעור, ועולה כדי חוסר תום לב בניהול ההליך, שימוש לרעה בהליכי בית המשפט ובזכות הגישה לערכאות, ויוזכר כי חובת בעל דין "לנהוג בתום לב ובהגינות דיונית", מעוגנת כיום בתקנה 3(ב) לתקנות סדר הדין האזרחי, תשע"ט-2018.

20. בהקשר זה אני רואה לנכון להסב את תשומת ליבה של הלשכה לסיוע משפטי, לשיקולים שפורטו בפסק הדין, על מנת שאלה יובאו בחשבון במסגרת החלטתה האם ראוי להטיל על הציבור את עלויות הייצוג וניהול ההליך, פרק זמן כה קצר לאחר שניתן פס"ד מנומק, כאשר אף בהליך הקודם יוצג בעל הדין ע"י הלשכה לסיוע משפטי.

21. מטעמים אלה, אני דוחה את תביעת האב לשינוי בזמני השהות.

22. כן, מחייבת את ההורים לקחת חלק בהליך טיפולי הכולל הדרכה הורית, אליו יופנו ע"י העו"ס לאלתר.

23. הצדדים ישאו בחלקים שווים בעלויות הטיפול וההדרכה.

24. נוכח המחלוקת בסוגיית התקשורת הטלפונית מורה כי כל צד עימו שוהים הקטינים, יאפשר תקשורת טלפונית בינם לבין ההורה השני, מדי יום בין השעות 18:30 עד 19:30. במוצא"ש - השיחה תתקיים חצי שעה לאחר צאת השבת, למשך חצי שעה.

25. בנוסף, מאחר שבטיעוני הצדדים עלתה מחלוקת אף בסוגיית הבאת הקטינים לבדיקות רפואיות (לטענת האם האב מרבה לקחת את הקטינים ללא צורך ומנגד טוען האב כי

האם מזניחה רפואית את הקטינים, מונעת מהם בדיקות וטיפול ואף מבטלת תורים שהוא קובע), בשים לב לכך שאף מחלוקות אלה חושפות את הקטינים לפגיעה מתמשכת הולכת ומחמירה, אני רואה לנכון לקבוע כי **למעט מקרי חירום** ההורה שירכז את הטיפול הרפואי השוטף של הקטינים יהא האם, וזאת מאחר שבמרבית הזמן הקטינים שוהים עימה.

הפחתת מזונות (תלה"מ 20-04-27487)

26. בכל הנוגע לדין החל בסוגיית הפחתת מזונות, לאחרונה סוכמו הכללים בשאלת הפחתת המזונות בעמ"ש 20-03-22962 **פלוני נ' פלונית** 30.03.21. וזו תמצית ההלכה:

א. פסק דין למזונות אינו יוצר מחסום החלטי בפני התדיינות חוזרת, וניתן לפתוח את העניין מחדש בהתרחש שינוי מהותי/משמעותי בנסיבות ששררו סובב לפסיקת החיוב שאת שינויו מבקשים.

ב. על הטוען לשינוי לפרט בכתב התביעה החדש את הנסיבות ששררו אז ואת הנסיבות ששוררות כעת.

ג. נטל השכנוע להוכיח את שינוי הנסיבות מוטל במלואו על הטוען לשינוי, ועליו אף מוטלת חובת הפירוט וחובת הגילוי.

ד. מדובר במעין "סעד מן הצדק", משכך, חובה על הטוען לשינוי לנהוג בתום לב ובניקיון כפיים ולהציג כבר בכתב התביעה, ובגילוי מלא, את מלוא הנתונים בדבר מצבו האישי, הבריאותי והפיננסי.

ה. כללים אלה חלים כאשר החיוב המקורי נקבע בפסק דין לאחר הליך משפטי, בהסדר מזונות שקיבל תוקף של פסק דין, כאשר החיוב המקורי נקבע במסגרת הסכם גירושין ויחסי ממון כולל שנחתם בין ההורים.

ו. השוני בין המקרים נוגע למידת הנטל המוטל על הטוען לשינוי:

i. כאשר החיוב נקבע בהסדר מזונות שקיבל תוקף של פס"ד - הנטל מוגבר יותר והוא גבוה אף יותר כשהחיוב נקבע במסגרת הסכם גירושין כולל. באין קביעות עובדתיות של בית המשפט, על הטוען לשינוי לטעון ולהוכיח את המצב ששרר אז, לעת ההסכמה, להצביע על השינוי שחל מאז ולהוכיח אותו.

ii. כשהחיוב המקורי נקבע בפסק דין, לאחר הליך משפטי, הנסיבות ששררו לעת מתן פסק הדין ששינויו מתבקש, כפי שנקבעו בפסק הדין, אמורות לשמש כנקודת מוצא מחייבת ועל הטוען לשינוי להצביע את הנסיבות החדשות ולהוכיחן.

ז. בהתאם להלכת בע"מ 7670/18 **פלונית נ' פלוני ואח'** (20.1.21) אין בבע"מ 919/15 כדי לשנות מההלכות שנקבעו לעיל בעניין שינוי הנסיבות הנדרש, ונקבה כי ההלכה שנפסקה בבע"מ 919/15 אינה מהווה, כשלעצמה, "עילה לפתיחת הליכי מזונות חלוטים" ואף אין בה "כדי לשנות, לרכך או להשפיע על מבחן שינוי הנסיבות המהותי בתביעות להפחתת מזונות שנקבעו – בין בפסק דין חלוט שאישר הסכם כולל או הסכם קונקרטי, ובין בפסק דין חלוט שניתן לאחר הליך משפטי - טרם שנפסקה הלכה זו".

ח. ככל שעלה בידי הטוען לשינוי נסיבות מהותי/משמעותי להוכיח את התקיימותו של שינוי כאמור, העיון מחדש בגובה המזונות ייעשה בהתאם להלכה שנפסקה בבע"מ 919/15 תוך שקילה זהירה וקפדנית של "השפעת השינוי המהותי ביחס לסכום המזונות שנקבע בעבר" בהקשר לרכיב הספציפי שבו חל שינוי הנסיבות המהותי, וביחס אליו בלבד להחיל את העקרונות שנקבעו בהלכה זו "תוך חתירה, ככל הניתן, וככל שקיימת הצדקה, לצמצום היקף ההתדיינות" כך ש"ככל שמדובר בשינוי באחד מרכיבי המזונות, אין מקום להחיל את הלכת 919/15 ביחס לכלל סכום המזונות, ולשנות באופן דרמטי את שיעור המזונות שהיה נהוג לאורך זמן, אלא יש לבחון רק את השינוי שחל בפרמטר הספציפי".

27. על כל אלה מן הראוי לקבוע תנאי נוסף: כאשר בעל דין טוען לשינוי נסיבות מהותי הנעוץ בגובה הכנסות הצדדים, **נקודת המוצא לבחינת אותו שינוי בהכנסות תהא גובה ההכנסות להן טען בכתב הטענות בהליך הקודם**, וזאת כחלק מבחינת תום הלב של מגיש ההליך, וחובתו לנהוג בהגינות דיונית כמתחייב, וכנדרש כיום בהתאם לתקסד"א החדשות, ומכוח חובת תום הלב המוגברת החלה על מי שמבקש להפחית את מזונותיו (עמ"ש 18-03-53288 **פלוני נ' פלונית** (13.11.18)).

לעניינו –

28. בכתב ההגנה בתביעת המזונות שהגישה האם (תלה"מ 17-04-13961) , טען האב כי האם פרנסה אותו כל השנים, הוא לא עבד כלל, אין לו כל השכלה ותואר, אין לו רכוש ופוטנציאל השתכרותו אינו עולה על 3,100 ₪ לחודש, עוד טען כי הוא עובד בעסק עצמאי והכנסתו בהפסד.

במעמד הדיון ביום 13.07.17, העיד כי "לצערי אני לא עובד היום. הפסקתי לעבוד ביום 28/6/17 וזאת מאחר ופתחתי במרץ עסק מחשבים אחרי שיצאתי מהבית. ניסיתי להתפתח בחיים ולהגדיל את ההכנסות על מנת שאוכל לעמוד בתשלומי המזונות אך כמובן שלא הצלחתי ושקעתי בחובות..." בהמשך העיד כי אינו נושא בכרטיס אשראי וכי

"בעבר היה לי כרטיס אשראי, למעשה הוא בוטל על ידי חברת האשראי בחודש אפריל השנה ועד אז היה לי כרטיס" טען כי שקע בחובות ושאימו לקחה עבורו הלוואה וכיסתה את רוב החובות. באותו הליך הגיש תצהיר (נחתם ביום 03.04.19), בו טען כי החל לעבוד בחודש 03/19 משתכר 2000 ₪ ומקבל הבטחת הכנסה בגובה 1400 ₪.

29. בכתב התביעה להפחתת מזונות טען האב כי כעת הוא מתקיים מקצבת נכות בגובה של 1400 ₪ לחודש. בחקירתו העיד כי סדר היום שלו הוא רגיל לחלוטין ונורמטיבי בזכות הקנאביס הרפואי (עמ' 6 ש' 33-32). טענותיו ל"אי כשירות עבודה לחלוטין מקטן ועד גדול" (עמ' 7 ש' 26-25) לא הוכחו כלל, ולא הוכחה כל פגיעה בפוטנציאל השתכרותו לעומת פוטנציאל ההשתכרות בהליך הקודם.

30. התובע אמנם טען ארוכות לאי כושר מוחלט לעסוק בכל עבודה שהיא ופירט באריכות רבה את הבעיות הרפואיות מהן סובל (פרוט' 1.7.20 עמ' 2 ש' 18-2), אולם הוא הוכר כנכה מטעם המל"ל בשיעור של 10% בלבד. טענתו שאינו רוצה לעבוד בגלל ההוצל"פ ובעיות עם מס הכנסה לאו טענה היא, ועליו מוטלת החובה למצות את מלוא פוטנציאל השתכרותו. האב עבר בעבר בתחום המחשבים ולא הוכיח שכיום אינו יכול לעסוק בתחום זה או בעבודה אחרת הדורשת נהיגה שכן חזר והצהיר שאין לו שום בעיה רפואית המונעת ממנו להסיע את הקטינים אם יורחבו זמני השהות (ר' דברי ב"כ התובע בפרוט' 27.10.20 ועדות התובע בעמ' 7 ש' 32-31 שם העיד כי נהיגה לא מצריכה ממנו כל מאמץ פיזי). יוטעם כי אף בהליך הקודם טען למגבלות רפואיות המונעות ממנו לעבוד (ר' הדברים שנטענו בפרוט' מיום 21.11.17), ובעניין זה לא הוכח שינוי נסיבות מהותי המצדיק הידרשות לגובה המזונות שנפסק.

31. אשר לטענות בעניין הכנסות האם, אז כמו היום האם עובדת בעסק המשפחתי של הוריה (שלטענת האב הם עתירי ממון), ולא הוכח כי יש עליה בהכנסות האם העולות כדי שינוי מהותי, במיוחד כאשר בהליך הקודם טען האב כי האם מרויחה כ8,500 ₪ נטו לחודש, נתמכת בהוריה עתירי ממון ולומדת לתואר שני, ולא הובאה תחילתה של ראשית ראיה לכך שכיום האם משתכרת סכומים גבוהים יותר (בחקירתה הוטח בפניה כי היא משתכרת בין 6500 – 7000 ₪ כולל קצבת ילידם וסיוע שמקבלת מהוריה).

32. לסיכום: בחינת טענותיו של התובע לשינוי נסיבות מהותי באספקלריה של הטענות שנטענו מפיו בהליך הקודם, מובילה למסקנה ברורה לפיה התובע לא עמד בנטל המוטל עליו להוכיח שינוי נסיבות מהותי ולפיכך, אני רואה לנכון לדחות אף את תביעת האב להפחתת מזונות.

תיק חיצוני:

33. **חרף זאת, אני רואה לנכון להורות על שינוי ההוראה בעניין חלוקת נטל ההסעות:** בפסק הדין נקבע כי האב ישא בנטל הסעת הקטינים, כאשר האם תסיע את הקטינים כיוון אחד, אחת לשבועיים בסוף השבוע. בהמשך ניתנה החלטה כי האם תסיע את הקטינים לאב יום שישי אחת לשבועיים שאם לא כן – יופחתו 120 ₪ מדמי המזונות. בפועל האם החליטה שלא להסיע את הקטינים כלל, למורת רוחו של האב, ובמקביל ביצעה הקטנה של 120 ₪ **לנסיעה** בגביית דמי המזונות, בעוד האב דרש חלוקה בפועל של נטל ההסעות או הפחתה של 120 ₪ לכל **כיוון**. למותר לציין כי אף סוגיה זו היתה מושא לפניות רבות לבית המשפט.

34. קיים לטעמי קושי בכך שהאם באופן עקבי אינה מקיימת את הקביעות השיפוטיות בעניין חלוקת נטל ההסעות, ומעמידה את האב מדי פעם בפני עובדה מוגמרת שאין בכוונתה להסיע את הקטינים. אין ספק שהתובעת מוצאת פתרונות לנסיעות רבות הכרוכות ביציאות מהיישוב בו היא גרה שהינו יישוב מרוחק ממרכזים עירוניים וממרבית נותני השירותים. הקטינים זקוקים לטיפולים ויש להניח שלא כל הטיפול ניתן ביישוב *****. כך אף הגעה לחוגים, הגעה מדי פעם למסגרות החינוכיות וכיוב' נסיעות הכרוכות בגידול הקטינים, כמו גם נסיעות שונות לצורך לימודיה האקדמיים. שני הצדדים צריכים לקיים החלטות שיפוטיות כלשונן וכפי שהאם מוצאת פתרונות לנסיעות אחרות שלה, עליה לדאוג למצוא פתרונות אף לחלוקת נטל ההסעות, ובהתנהלותה בעניין זה של האם יש משום שימוש בזכות שלא בתום לב.

35. מאחר שהודעותיה השוטפות של האם בדבר סירובה להסיע את הקטינים מחריפות את המתח בין הצדדים, אני רואה לנכון להורות כדלקמן:

א. האם תגיש לתיק הודעה תוך 7 ימים מהיום האם בכוונתה להסיע את הקטינים בהתאם להחלטה שניתנה. הודעה זו תהיה חד פעמית ותתייחס לשאלה העקרונית של הסעת הקטינים.

ב. ככל שהאם תודיע שאין ביכולתה לעמוד בהחלטה שניתנה, מאחר שהאב טען כי אין לו כל בעיה להסיע את הקטינים אם יורחבו זמני השהות ועל מנת להבהיר לאם את חובתה לקיים החלטות שיפוטיות ולא להעמיד את האב בפני עובדה מוגמרת - אני מורה כי האב ישא במלוא נטל הנסיעות **והוא יהא רשאי לקזז סך של 400 ₪ <u>לחודש</u> (עבור שתי הנסיעות שהוא מבצע במקום האם), מסכום המזונות**.

תלה"מ 20-04-27487 ב' .נ.' ב'
תלה"מ 20-07-20671

תיק חיצוני:

36. נוכח התוצאה אליה הגעתי, ומששתי התביעות נדחו – אני מחייבת את האב בהוצאות בסך כולל של 6,000 ₪. מאחר שאף האם מיוצגת ע"י הלשכה לסיוע משפטי – ההוצאות ישולמו לטובת אוצר המדינה, בתוך 30 ימים מהיום שאם לא כן הסכום יישא הפרשי הצמדה וריבית כחוק.

37. המזכירות תמציא את פסק הדין לצדדים, לעו"ס ולמנהל הלשכה לסיוע משפטי במחוז צפון בשים לב להערות שפורטו בסעיף 20 לפסק הדין, ותסגור את התיקים.
38. ניתן לפרסום בהשמטת פרטים מזהים ובתיקוני הגהה.

ניתן היום, ל' סיוון תשפ"א, 10 יוני 2021, בהעדר הצדדים.

אביבית נחמיאס, שופטת, סגנית הנשיא